

РАН БОСИЛЕК НАДДУМВАНЕ

chitanka.info

Едно момче седяло край огъня до една воденица. Дошъл воденичарят при момчето и попитал:

— Какво правиш, момче?

— Пека питка — отговорило момчето.

— Отде взе брашно да я месиш?

— Смях си малко жито на твоята воденица, воденичарко.

— Ами жито отде намери?

— Носих вода тая сутрин на едни жетвари, та ми дадох едно снопче класове. Овърсах ги на ръка, та им смях житото. Сега ще занеса топла питка на мама и татя. Те жънат на кметовата нива.

Засмял се воденичарят и рекъл:

— У, те на твоята питка ли са останали? Я дай да изядем двама питката?

Момчето отговорило:

— А ти, воденичарьо, на моята питка ли си останал? Всеки ден пълни чували жито събираш!

— И брашно имам — рекъл воденичарят, — и хляб колкото щеш. Ала питка от вършано с ръка жито не съм ял. Трябва да е много сладка... Хайде да се наддумваме! Ако те надлъжа, ще ми дадеш питката. Ако ти ме наддумаш, ще меля даром на баща ти житото.

— Добре. Почвай! — съгласило се момчето. Воденичарят позасукал мустак и почнал:

— Баща ми, лека му пръст, беше градинар. Той пося веднъж дини край Дунава. Едно гнездо беше пуснало толкова дълго стебло, че бе преминало чак до другия бряг на Дунава. Хората започнаха да вървят по него като по мост. На самата среда на моста беше завързала голяма диня. Кой как минеше, сечеше и ядеше...

— И аз опитах, чичко, тая диня — прекъснало го момчето. — Такива неща често се случват по земята. Но сега слушай моят баща какво направи. Той пък имаше голям кошер. Турил беше имена на всички пчели. Всяка вечер ги проверяваше по име. Една вечер Лиса-Бряза я нямаше. Току погледнахме, тя се задава отдолу, впрегната в една кола с тежък товар. От едната страна теглеха дванадесет двойки биволи, а от другата — сама Лиса-Бряза. Когато я разпрегнаха, вратът ѝ беше отеъкъл от тегленето. Казали на татя да напари врата на пчелата с орехи и ще ѝ мине отокът. Като напари тате Лиса-Бряза, на врата ѝ поникна един орех. Орехът роди много плодове. Кой как мине, все си

брулеше. Един хвърляше тояга, друг — камъни, трети — буци пръст. Всичко се закачаше на ореха. Най-послед там стана цяла ливада. Баща ми я разора и я зася с просо. Някакво животно се научи да яде просото. Тате направи едно лопало, та да уплаши животно. То минало и бутнало лопалото. Лопалото рекло „лоп“ и изскочил един шоп с дълга вила, па казал: „Воденичарьо, не се подигравай със сиромашкото момче, а му дай питата, иначе ще заиграе вилата.“ Воденичарят се засмял и рекъл:

— Да си живо, момченце! Майсторски ме наддума и си питката спаси.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.